

Őszentsége, XVI. Benedek pápa üzenete a betegek XIX. világnapjára,
2011. február 11.

„Sebei szereztek számotokra gyógyulást” (1 Pt 2,24)

Kedves Testvérek!

Minden évben a lourdes-i Szűz Mária emléknapiján, február 11-én tartja meg az egyház a betegek világnapját. Tiszteletreméltó elődöm, II. János Pál pápa szándéka szerint, ez a nap megfelelő alkalom a szenvedés misztériumának átélmelkedésére és különösen arra, hogy fogékonyabbá tegyük közösségeinket és a civil társadalmat beteg testvéreink iránt. Ha minden ember testvérünk, akkor gyenge, szenvedő, gondoskodást igénylő testvéreinknek különösképpen is figyelmünk középpontjában kell lenniük, hogy egyikük se érezze, hogy elfelejtették őt vagy peremre szorult. „Az emberiséget lényegében a szenvedéshez és a szenvedő emberhez való viszonytal mérjük. Ez érvényes az egyes személyekre és a társadalomra egyaránt. Kegyetlen és embertelen az a társadalom, amely nem tudja elfogadni a szenvedőket, és együtt-szenvedéssel nem képes segíteni őket a szenvedés belső megosztásában és hordozásában.” (Spe salvi, 38.) Az idei világnap alkalmából indított egyházmegyei kezdeményezések ösztönözzék a betegekről való egyre hatékonyabb gondoskodást a betegek világnapjának legközelebbi ünnepélyes megtartására készülve is, amelyre 2013-ban Németországban, az altöttingi Mária-kegyhelyen kerül sor.

1. Még a szívemben él annak emléke, amikor torinói lelkipásztori látogatásom során imádkozhattam és elmélkedhettem a halotti lepel előtt, az előtt a szenvedő arc előtt, amely elmélkedésre hív minket arról a személyről, aki magára vette minden idők és minden hely emberének szenvedését, a mi szenvedéseinket, a mi nehézségeinket, a mi bűneinket is. A történelem során hány hívő haladt el az előtt a halotti lepel előtt, amely egy keresztre feszített ember testét borította, s amely mindenben megegyezik azzal, amit az evangéliumokból tudunk Jézus szenvedéséről és haláláról! A lepel szemlélése arra hív, hogy Szent Péter szavairól elmélkedjünk: „Sebei szereztek számotokra gyógyulást” (1Pt 2,24). Isten Fia szenvedett, meghalt, de feltámadt, és éppen ezért azok a sebek a megváltásunknak, a megbocsátásnak és az Atyával való kiengesztelődésnek a jelévé válnak. Egyúttal azonban a tanítványok hitének és a mi hitünknek próbakövei is: minden alkalommal, amikor az Úr szenvedéséről és haláláról beszél, a tanítványok nem értik, elutasítják, ellenállnak. Számukra, - ahogyan számunkra is, - a szenvedés mindig titokzatos marad, amit nehéz elfogadni és hordozni. A két emmauszi tanítvány szomorúan gyalogol amiatt, ami azokban a napokban történt Jeruzsálemben, és csak akkor nyílnak meg egy új felismerésre, amikor a Feltámadott együtt járja velük az utat (vö. Lk 24, 13-31). Tamás apostol is nehezen hisz a megváltó szenvedés útjában: „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem helyezem ujjamat a szegek helyére, és oldalába nem teszem a kezem, nem hiszem” (Jn 20,25). Krisztusra tekintve azonban, aki megmutatja sebeit, válasza meghatározó hitvallássá válik: „Én Uram, és Istenem!” (Jn 20,28). Ami korábban legyőzhetetlen akadálynak bizonyult, mert Jézus látszólagos bukásának jele volt, a Feltámadottal való találkozásban a szeretet győzelmének bizonyítékává válik: „Csak egy olyan Isten méltó arra, hogy higgyünk benne, aki annyira szeret minket, hogy magára veszi sebeinket és fájdalmainkat, különösképpen az ártatlanokét. (Urbi et Orbi üzenet, 2007 húsvét).

2. Kedves betegek és szenvedők! Éppen Krisztus sebein keresztül tudunk reménnyel telve tekinteni mindarra a rosszra, ami az emberiséget sújtja. Az Úr feltámadásával nem vette el a világtól a szenvedést és a rosszat, hanem gyökerükben győzte le azokat. A Rossz hatalmával szembe állította szeretetének mindenhatóságát. Megmutatta nekünk, hogy a béke és az öröm útja a Szeretet: „Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 13,34). Krisztus, aki legyőzte a halált, itt él közöttünk. És miközben Tamással mi is azt mondjuk: „Én Uram, én Istenem!”, kövessük Mesterünket azzal a készséggel, hogy életünket a testvéreinkért éljük (vö. 1Jn 3,16), hírvivőivé válva a feltámadás örömeinek, annak az örömeinek, amely nem fél a fájdalomtól.

Szent Bernát megállapítja: „Isten nem tud szenvedni, de tud együtt-szenvedni”. Isten, a megtestesült Igazság és Szeretet, szenvedni akart értünk és velünk. Emberré lett, hogy együtt szenvedhessen az emberrel, valóságos módon, testben és vérben. Azóta minden emberi szenvedésben jelen van Valaki, aki együtt szenved, együtt viseli a szenvedést a szenvedő emberrel; azóta minden szenvedésben jelen van a con-solatio, Isten együtt-szenvedő szeretetének vigasztalása, s ezáltal fölkelt a remény csillaga (vö. Spe salvi, 39.)

Kedves testvéreim! Azért ismétlem el nektek ezt az üzenetet, hogy tanúságot tegyetek róla szenvedéseinken, életeteinken és hiteteinken keresztül.

3. A következő Ifjúsági Világtalálkozóra tekintve, melyre 2011 augusztusában Madridban kerül sor, külön gondolattal szeretnék a fiatalokhoz fordulni, különösen azokhoz, akik a betegség tapasztalatát élik meg. Jézus szenvedése, keresztje gyakran félelmet okoz számunkra, mert úgy tűnik, mintha az élet tagadása lenne. Valójában pontosan az ellenkezőjéről van szó! A kereszt Isten „igenje” az emberre, szeretetének legnagyobb kifejeződése, és az a forrás, amelyből az örök élet fakad. Jézus átszúrt szívéből fakadt ugyanis ez az isteni élet. Csak Ő tudja megszabadítani a világot a rossztól és elősegíteni az igazságosságot, a béke és a szeretet Országának növekedését, amelyre mindannyian vágyunk (vö. Üzenet a 2011-es Ifjúsági Világtalálkozóra, 3.) Kedves fiatalok! Tanuljátok meg Jézust „látni” és „találkozni” vele az Eucharisziában, ahol valóságosan jelen van számukra olyannyira, hogy táplálékká vált utunkra; de ismerjétek fel és szolgáljátok Jézust a szegényekben, a betegekben, a szenvedő és nehézségekkel küzdő testvérekben is, akiknek a ti segítségetekre van szükségük (vö. uo. 4.). Ismét arra hívlak mindannyiótokat, beteg és egészséges fiatalokat, hogy építsétek a szeretet és a szolidaritás hídjait, hogy senki ne érezze magát egyedül, hanem közel Istenhez és gyermekei nagy családja tagjának (vö. Általános kihallgatás 2006. november 15.).

4. Jézus sebeit szemlélve, tekintetünk az Ő Szent Szíve felé fordul, amelyben a legtökéletesebben mutatkozott meg Isten szeretete. A Szent Szív maga a Megfeszített Krisztus, a lándzsa által megnyitott oldalával, amelyből vér és víz folyt ki (vö. Jn 19,34), a szentségek jelei „amelyekkel Egyházát élteni, hogy mindenki vonzódjék az Üdvözítő feltárt Szívéhez, mindig örömmel merítve az élet Vizéből, melyet az üdvösség forrása bőséggel áraszt.” (Római Misekönyv, Jézus Szent Szívének ünnepe, prefáció). Különösen ti, kedves betegek, éreztétek e szeretettel teli Szív közelségét, és merítsetek hittel és örömmel ebből a forrásból, így imádkozva: „Krisztus oldalából folyó víz, moss tisztára engem! Krisztus kínszenvedése, erősíts meg engem! Ó, jóságos Jézus, hallgass meg engem! Szent sebeidbe rejts el engem!” (Loyolai Szent Ignác imája).

5. A betegek világnapjára írt üzenetem végén szeretném kifejezni szeretetemet egyenként mindenkinek, részesének érezve magam azoknak a szenvedéseknek és reménységnek, amelyet mindennap átéltek a megfeszített és feltámadt Krisztussal egységben. Kérem, hogy adja meg nektek a Szív békéjét és gyógyulását. Vele együtt virrasszon mellettetek Szűz Mária, akihez bizalommal fordulunk, mint a Betegek Gyógyítójához és a Szenvedők Vigasztalójához. A kereszt lábánál megvalósul számára Simeon jövendölése: anyai szívét tör járja át (vö. Lk 2,35). Fájdalmának mélységéből, amellyel részesedett Fia szenvedésében, Mária képessé vált magáévá tenni az új küldetést: Krisztus Anyjává válni az ő tagjaiban. A kereszt órájában Jézus bemutatta neki minden tanítványát, e szavakkal: „Íme a te fiad” (vö. Jn 19,26-27). Anyai együttérzése Fia iránt, mindannyiunk iránti anyai együttérzéssé válik mindennapi szenvedéseinkben (vö. Homília Lourdes-ban, 2008. szeptember 15.).

Kedves testvéreim! A betegek mostani világnapján arra hívom a hatóságokat is, hogy egyre több energiát fektessenek be az egészségügyi ellátásba, hogy az valóban segítség és támasz legyen a szenvedőknek, különösen a legszegényebbeknek és a leginkább rászorulóknak. Egyben az egyházmegyékhez is fordulok, és szeretetteljes üdvözetemet küldöm a püspököknek, a papoknak, a szerzeteseknek, a seminaristáknak, az egészségügyi dolgozóknak, az önkénteseknek és mindazoknak, akik odaadó szeretettel gyógyítják és enyhítik a beteg testvérek sebeit a kórházakban, a betegotthonokban, a családokban: a betegek arcán sikerüljön meglátnotok mindig a legszentebb Arcot: Krisztus arcát.

Biztosítalak benneteket, hogy megemlékezem rólatok imáiban, és mindenkire különleges apostoli áldásomat adom.

Vatikán, 2010. november 21. Krisztus Király ünnepén

XVI. Benedek pápa